

اجتماعی

ج م

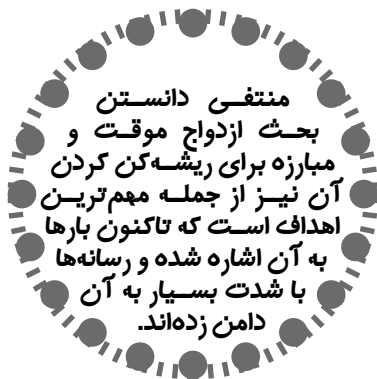
انباره

نمایند در دهه‌های گذشته، لشکرکشی‌های نظامی بهترین روش برای تأمین اهداف دولت‌های بزرگ شناخته می‌شد؛ اما تجربه نشان داده که در هزاره سوم استفاده از ابزارهای فرهنگی، مطمئن‌ترین شیوه در راه رسیدن به خواسته‌های یک کشور در حال توسعه از راه پیمان نامه‌ها و قراردادهای بین‌المللی و ملزم کردن آن‌ها به اجرای آن قوانین، روشی برای تأمین اهداف و خواست نظام سرمایه‌داری است. سینما و رسانه‌ها بهترین ابزار بسترسازی اعمال فشار قدرتهای بزرگ برای اجرای این قوانین هستند.

از جمله موضوعاتی که در سال‌های اخیر شاهد رشد فزاینده آن در سینمای کشور بوده‌ایم، بحث دفاع از حقوق زنان است. توجه به معضلاتی که زنان جامعه هر روزه با آن روبرو هستند و تلاش برای رفع این معضلات، به خودی خود، امری پسندیده است؛ اما هنگامی که این دفاع، رنگ و بوی شعار زدگی و مردستیزی به خود گیرد، به گونه‌ای که جامعه را به میدان رقابت میان زنان و مردان تبدیل کند، انحراف‌ها و در پی آن سقوط در ورطه ابتذال شکل می‌گیرد.

بحث دفاع از حقوق زن در سینمای ایران فراز و نشیب‌های بسیاری را پشت سر گذاشته است. گاه جهت‌گیری‌های درست و به موقع برخی سینماگران

همیشه پای یک‌زن در میان است

مردی که آرامش را در کنار همسرش طلب می‌کند، به شدت کارکردهای همسری را کاهش می‌دهد و آن را در حد یک شریک جنسی پایین می‌آورد. فمینیسم به آراستگی یک زن برای همسر قانونی‌اش ریشخند می‌زند و آن را عملی در راستای فرهنگ ارباب و رعیتی می‌داند.

رسوخ فمینیسم در رسانه‌های داخلی، تنها گوشه‌ای است از اعلام حضور ضد ارزش‌های فرهنگ منحط غرب در یکی از نموده‌های آن، و زنگ خطری است برای مصلحان اجتماعی و آنان که رسالت تبلیغ دین را بر دوش می‌کشند تا با همان شجاعت و حمیت که رزمندگان اسلام در عرصه دفاع مقدس پای به میدان گذاشتند، وارد عرصه مبارزه فرهنگی شوند و با استفاده از ابزار رسانه، از باورها و ارزش‌های اصیل اسلامی دفاع کنند.

اجتماعی که تا قبل از آن فقط شخصی و خانوادگی تلقی می‌شدند، تعمیم داد و به جنگ مفاهیم سه‌گانه خانواده، مادری و همسری رفت. منتفی دانستن بحث ازدواج موقت و مبارزه برای ریشه‌کن کردن آن نیز از جمله مهم‌ترین اهداف است که تاکنون بارها به آن اشاره شده و رسانه‌ها با شدت بسیار به آن دامن زده‌اند. آنان با این استدلال که ازدواج موقت، راهی جهت تحقیر هر چه بیش‌تر زنان و اطفای شهوت مردان بوده و معامله‌ای است که فقط مردان از آن بهره می‌برند، به شیوه‌های گوناگون سعی در محکوم کردن آن دارند، تا آن‌جا که حتی طرح بحث ازدواج موقت از سوی وزیر کشور را اعلام جنگ مستقیم با هواداران کمپین معرفی می‌کنند.

پدید آمدن اشکال مختلف برای خانواده (خانواده‌های همجنس‌خواه، زوج آزاد، تک والد، مجرد)، قانونی شدن سقط جنین، عرفی کردن راه‌های مختلف ارضای غریز، اشتغال تمام وقت و گاهی در تمام ساعت‌های روز برای زنان و فاصله گرفتن نسل جدید از مادران خویش، زندگی جدا از والدین، طراحی مهد کودک‌های حرفه‌ای، مطرح شدن ایده رحم‌های اجاره‌ای، بالا رفتن آمار طلاق و پایین آمدن تعداد ازدواج‌های رسمی و هزاران واقعیت تلخ دیگر از پیامدهای این تفکرات است. از سوی دیگر، همسری نیز از تیررس ترکش‌های فمینیسم در امان نماند. تبدیل نهاد خانواده به جایگاه ارضای غریز، ارائه چهره‌ای ستم‌ساز از وابستگی احساس زن به مرد و تصویر چهره‌ای ظالم از هر

باعث شده تا این جریان در مسیر واقعی خود که همانا تنویر افکار عمومی و بالا بردن سطح فرهنگی مردم می‌باشد، فرار گیرد و گاه نگاه شعارگونه و سطحی برخی کارگردانان که متأسفانه بخش غالب آثار را به خود اختصاص داده، موجبات انحراف از واقعیت‌ها و ترویج افکار نه‌چندان قابل قبول فمینیستی را فراهم آورده است. این موضوع به خوبی نشان می‌دهد که متأسفانه کم توجهی مسئولان به موضوع ناتوی فرهنگی، زمینه رشد تفکرات وارداتی در سینما را افزایش داده است.

مهم‌ترین مبنای دیدگاه‌های فمینیستی، وجود تشابه و نفی تمایزات مردانه و زنانه است. وجود بی‌عدالتی در کنار افراط در تقسیم کار جنسیتی و جداسازی حوزه فعالیت مردانه و زنانه در غرب که سبب کنار گذاشتن زنان از همه عرصه‌های پیشرفت شده بود، واکنش‌های فمینیستی را در پی داشت. در واقع اشتغال زنان نه فقط راهی برای کسب درآمد بلکه فعالیتی اجتماعی به منظور برخورداری از شخصیتی مؤثر و کنشگر به شمار می‌آید، به گونه‌ای که شاید یک اشتغال نیمه وقت - فرصتی محدود برای فرار از نقش سنتی - آنان را راضی می‌کرد. به عبارتی آنان تلاش کردند تا از زن خانه‌دار خوشبخت و راضی، چهره‌ای متنفر نشان دهند که در پدید آمدن تصویری جدید از خانواده، مادری و همسری بسیار مؤثر بود. گرایش‌های جدید فمینیستی، دامنه‌واژه‌های سیاست و اقتصاد را به احساسات جنسی، تن، عواطف و دیگر حوزه‌های زندگی